

Arrest

nr. 86 603 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2012 houdende weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 2 juni 2012 België binnen en dient een asielaanvraag in op 6 juni 2012.

Op 6 juni 2012 wordt verzoekster gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevuld.

Op 8 juni 2012 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze vragenlijst en op 8 juni 2012 wordt verzoekster opgeroepen voor gehoor.

Op 11 juni 2012 wordt verzoekster gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 14 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang en binnen een korte termijn een beslissing wordt genomen.

U werd gehoord op 11 juni 2012 van 10.50 uur tot 11.20 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit T. en heeft u de Albanese nationaliteit. In 2012 leerde u C. A. (...) kennen en begonnen jullie een relatie. Uw vader was tegen jullie relatie aangezien uw partner nog getrouwd was en hij moslim is, terwijl u uit een katholiek gezin komt. Toen u zwanger bleek te zijn dreigde uw vader ermee u en het kind te vermoorden. U verliet het ouderlijk huis en ging samenwonen met uw partner. Jullie hadden evenwel schrik dat uw vader jullie zou vinden en jullie iets zou aandoen en besloten naar België te komen, waar jullie op 6 juni 2012 asiel aanvroegen. U wenst niet naar Albanië terug te keren uit vrees dat u en uw (ongeboren) kind vermoord zullen worden door uw vader. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw Albanees paspoort neer, uitgereikt op 10 juni 2011.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die aangehaald werden door uw partner, C. A. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u Albanië enkel heeft verlaten omdat u problemen kende met uw vroegere schoonbroers en omdat u vreest dat de vader van uw huidige partner, zijn dochter en jullie kind zal vermoorden (CGVS, p. 4-9). Vooreerst kan opgemerkt worden dat deze door u aangehaalde problemen van louter interfamiliale aard zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit met andere burgers dan met uw twee vroegere schoonbroers en uw huidige schoonvader heeft gekend (CGVS, p. 9). Ook uw partner stelde met niemand anders dan met haar vader problemen te hebben (CGVS partner, p. 5). Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling ervan in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten – met wie u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 8-9) – en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft van de problemen met uw vroegere schoonbroers en de bedreiging door uw schoonvader gericht tegen uw partner en jullie (ongeboren) kind nooit klacht neergelegd bij Albanese veiligheidsinstanties. U deed dit niet omdat men in Albanië niet de gewoonte heeft om naar de politie te stappen en de politie u bovendien toch niet zou helpen aangezien men in Albanië geld moet hebben om iets gedaan te krijgen (CGVS, p. 6, 9). Deze verklaring betreft evenwel een louter blote

bewering die niet gestoeld is op enig objectief gegeven. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Volledigheidshalve kan hier nog gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Tot slot heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich naar aanleiding van de door u beweerde problemen niet elders in Albanië zou kunnen vestigen om verdere problemen met uw vroegere schoonbroers en uw schoonvader te vermijden, temeer daar u zelf verklaarde de laatste maanden geen problemen meer te hebben gekend met uw vroegere schoonbroers (CGVS, p. 6) en ook uw partner verklaarde dat ze, sinds jullie samenwoonden en haar vader niet wist waar jullie verbleven, geen problemen meer heeft gekend met haar vader (CGVS partner, p. 4, 5). U verklaarde dat u zich niet elders in Albanië kan vestigen omdat u elders geen woning en geen werk heeft (CGVS, p. 7). Dit betreft evenwel een zuiver socio-economisch probleem dat niet weerhouden kan worden daar het als dusdanig geenszins ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Het door u neergelegde Albanees paspoort bevestigt louter uw persoonsgegevens, die op zich door mij niet worden betwist, en kan aldus geen ander licht werpen op de bovenstaande appreciatie."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde paspoort kan evenmin een ander licht werpen op de bovenstaande beslissing.

Uw identiteit en nationaliteit staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen"

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoekster de vermelding van het voorwerp van het beroep en het opschrift van het verzoekschrift formuleert als volgt: "Verzoekschrift ter indiening van een BEROEP TOT NIETIGVERKLARING bij de RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTING".

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Het opschrift van het verzoekschrift vermeldt enkel dat een beroep tot nietigverklaring wordt ingediend. Gelet op artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt het beroep geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. In zoverre verzoekster in de verdere indeling van het verzoekschrift de schorsing van de bestreden beslissing vordert, is het beroep niet ontvankelijk.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet, schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 16 juli 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend. Het administratief dossier werd tijdig ingediend op 24 juli 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980)

Ten onrechte weigert de het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag in overweging te nemen daar zij Albanië het land van herkomst van verzoekster op de recente lijst staat van veilige landen.

Niet is minder waar!

Ten eerste vermeldt de bestreden beslissing niet alle informatie. Verzoekster is samen met een oudere partner die reeds gescheiden is van zijn eerste vrouw. Bovendien behoort hij niet tot hetzelfde geloof als haar. Verzoekster is immers katholiek, haar partner moslim. Dit gegeven stond haar familie helemaal niet aan en het onbegrip verergerde nog door het feit dat verzoekster zwanger geraakte.

Haar familie heeft dan ook meermaals doodsb bedreigingen geuit aan het adres van haar vriend, haarzelf en haar kind.

Waarde beslissing geen melding van maakt of onvolledig is, is het feit dat verzoekster wel degelijk in eerste instantie naar de Albanese politie is gestapt doch dat de neven van haar zelf werkzaam zijn bij de Albanese politie en aldus elke bescherming tegenhouden. Bovendien bekleedt haar broer een hoge functie bij het ministerie van Defensie en verzoekster dient dan ook samen met haar partner niet te rekenen op eventuele bescherming via deze weg.

Waarom de bestreden beslissing hier geen melding van maakt is voor verzoekster een raadsel ?

De bestreden beslissing schendt dan ook de uitdrukkelijke motiveringsplicht daar waar zij haar beslissing onvolledig dan wel foutief motiveert.

In het verleden heeft de Raad van State onvoldoende gemotiveerde beslissingen reeds vernietigd (RvSt, nr. 193.945, A.189.545/XIV-30547)

Het eerste middel is dan ook gegrond.”

3.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (hierna: het koninklijk besluit van 26 mei 2012). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name een verwijzing naar de beslissing die genomen werd in hoofde van verzoeksters partner omdat verzoekster haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij had aangehaald. In deze beslissing ten opzichte van verzoeksters partner, die volledig wordt weergegeven, wordt gesteld dat hij afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat zijn asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien hij duidelijk aantoonde dat er wat hem

betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat de partner *in casu* niet doet: de door hem aangehaalde problemen zijn louter van familiale aard en hij maakt niet aannemelijk dat hij voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op hulp of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Tevens wordt er gewezen op informatie waaruit blijkt dat er in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen en dat, indien haar werk niet naar behoren zou worden uitgevoerd, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden. Tot slot wordt erop gewezen dat de partner niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster betwist dat Albanië een veilig land is en meent dat geen rekening werd gehouden met alle informatie en vooral niet met het feit dat haar neven werkzaam zijn bij de Albanese politie en zo elke bescherming tegenhouden, en dat haar broer een hoge functie bekleedt bij het ministerie van Defensie.

3.1.2.3. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

*–Albanië
–Bosnië-Herzegovina
–India
–Kosovo
–FYROM
–Montenegro
–Servië”*

Verzoekster kan dus niet betwisten dat Albanië een land is dat voorkomt op de lijst met veilige landen.

3.1.2.4. Waar verzoekster meent dat geen rekening werd gehouden met bepaalde informatie inzake de familiale toestand, blijkt uit de stukken van het dossier (gehoorverslag CGVS) dat verzoekster heeft kunnen vertellen wat zij nu in het verzoekschrift uiteenzet. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de familiale situatie van verzoekster en haar partner. In het feitenrelaas wordt het volgende vermeld:

“In 2012 leerde u C. A. (...) kennen en begonnen jullie een relatie. Uw vader was tegen jullie relatie aangezien uw partner nog getrouwd was en hij moslim is, terwijl u uit een katholiek gezin komt. Toen u zwanger bleek te zijn dreigde uw vader ermee u en het kind te vermoorden. U verliet het ouderlijk huis en ging samenwonen met uw partner. Jullie hadden evenwel schrik dat uw vader jullie zou vinden en jullie iets zou aandoen en besloten naar België te komen, waar jullie op 6 juni 2012 asiel aanvroegen. U wenst niet naar Albanië terug te keren uit vrees dat u en uw (ongeboren) kind vermoord zullen worden door uw vader.”

In de motivering van de bestreden beslissing, waarin wordt verwezen naar de beslissing van verzoeksters partner, wordt het volgende overwogen:

“Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u Albanië enkel heeft verlaten omdat u problemen kende met uw vroegere schoonbroers en omdat u vreest dat de vader van uw huidige partner, zijn dochter en jullie kind zal vermoorden (CGVS, p. 4-9). Vooreerst kan opgemerkt worden dat deze door u aangehaalde problemen van louter interfamiliale aard zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit met andere burgers dan met uw twee vroegere schoonbroers en uw huidige schoonvader heeft gekend (CGVS, p. 9). Ook uw partner stelde met niemand anders dan met haar vader problemen te hebben (CGVS partner, p. 5). Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling ervan in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten – met wie u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 8-9) – en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft van de problemen met uw vroegere schoonbroers en de bedreiging door uw schoonvader gericht tegen uw partner en jullie (ongeboren) kind nooit klacht neergelegd bij Albanese veiligheidsinstanties. U deed dit niet omdat men in Albanië niet de gewoonte heeft om naar de politie te stappen en de politie u bovendien toch niet zou helpen aangezien men in Albanië geld moet hebben om iets gedaan te krijgen (CGVS, p. 6, 9). Deze verklaring betreft evenwel een louter blote bewering die niet gestoeld is op enig objectief gegeven. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.”

En:

“Tot slot heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich naar aanleiding van de door u beweerde problemen niet elders in Albanië zou kunnen vestigen om verdere problemen met uw vroegere schoonbroers en uw schoonvader te vermijden, temeer daar u zelf verklaarde de laatste maanden geen problemen meer te hebben gekend met uw vroegere schoonbroers (CGVS, p. 6) en ook uw partner

verklaarde dat ze, sinds jullie samenwoonden en haar vader niet wist waar jullie verbleven, geen problemen meer heeft gekend met haar vader (CGVS partner, p. 4, 5)."

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekster en haar partner aflegden waarbij hij stelde te vrezen voor zijn vroegere schoonfamilie en zijn huidige schoonfamilie en zij stelde te vrezen voor haar familie. De omstandigheid dat verzoekster het niet eens is met de conclusie die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieraan verbindt, zonder in dit verband concrete kritiek te uiten, brengt niet mee dat de motieven in dit verband kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoekster in het verzoekschrift weliswaar meent dat geen rekening werd gehouden met de functie van haar neven bij de politie en met de functie van haar broer bij het ministerie van Defensie, maar uit de verhoorverslagen blijkt niet dat verzoekster of haar partner zouden hebben gesproken over haar neven of broer. Verzoeksters partner heeft wel gesproken over twee ooms en daarover het volgende verklaard (gehoor CGVS C. A., p. 7, NB: T. is de vader van verzoekster):

"Waarom zijn jullie niet verder weg gaan wonen, ver van haar familie?"

In een andere stad? Ik ken de andere plaatsen niet, ik ben in T. opgegroeid. T. kent daar ook mensen, hij zou ons kunnen vinden. De broer van T. werkt voor het ministerie van defensie, misschien dat hij ons zou kunnen vinden. En een andere oom voor het ministerie van gezondheid."

Nu verzoekster (gehoorverslag CGVS) en haar partner niets verklaard hebben over familieleden die bij de politie werken, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met dit element geen rekening houden en kon hierover niet gemotiveerd worden.

Verzoeksters partner heeft evenmin verklaringen afgelegd over een broer van haar die bij het ministerie van Defensie werkte, maar wel over een oom van haar die daar werkt. Hij heeft deze verklaringen afgelegd in het kader van een vraag over een intern vluchtalternatief. Door louter opnieuw te verwijzen naar de omstandigheid dat een familielid van verzoekster bij het ministerie van Defensie werkt, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat het motief inzake het hulp zoeken bij de autoriteiten kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist is, en maakt zij evenmin aannemelijk dat zij en haar partner omwille van de functie van dit familielid bij het ministerie van Defensie niet op bescherming van de autoriteiten zouden kunnen rekenen, temeer daar verzoeksters partner uitdrukkelijk heeft aangegeven nooit bescherming gezocht te hebben bij de autoriteiten (gehoor CGVS C. A., p. 9). In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, heeft noch zijzelf noch haar partner verklaard dat zij eerst naar de Albanese politie zijn gestapt (gehoor CGVS verzoekster en gehoor CVGS C. A., p. 9):

"als u bescherming zoekt voor uw vrouw, bent u dan ooit naar de A(lbanese) politie geweest om haar bescherming te bieden?"

Nee.

-Waarom niet?"

In A(lbanië) betalen we alles met geld, ze zeggen 'ok' maar ze doen niets. Degenen die geld hebben kunnen al(le)s krijgen daar. Ze houden zich niet met je bezig, ze vullen alleen de doc(umenten) in. Als je vermoord wordt, is het te laat."

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Door de bestreden beslissing wordt verzoekster teruggestuurd naar haar thuisland Albanië. Nochtans heeft verzoekster zeer duidelijk aangegeven dat zij voor haar leven en of foltering en dient te vrezen in haar thuisland.

Haar familie is immers tegen haar relatie en de familie heeft reeds meermaals gedreigd met het vermoorden van zowel hun eigen kind als hun eigen kleinkind.

Verzoekster heeft zeer duidelijk aangegeven dat zij geen bescherming zal krijgen van de Albanese politie enerzijds en anderzijds dat door het feit dat haar familie werkzaam is bij de Albanese politie beschikken zij tevens over een uitgebreid netwerk om hun eventuele nieuwe locatie in Albanië te kennen.

Trouwens in het verleden is reeds meermaals gebleken dat Albanese politie een zeer slechte reputatie heeft. In het verleden heeft de Europese Unie EU politieagenten naar Albanië willen zenden gelet op het feit dat het optreden van de Albanese politie de wensen overlaat.

(<http://www.volkskrant.nl/vk/nl/2668/Buitenland/archief/article/detail/498826/1997/03/21/Van-Mierlo-wil-EU-politie-naar-Albanie-sturen.dhtml>)

Verzoekster dan ook terugsturen naar zijn thuisland staat dan ook gelijk met haar blootstellen aan de dood dan wel folteringen

Het Europees Verdrag voor de Rechten waarborgt nochtans voor iedereen een recht op leven (art. 2) en een verbod op mensonwaardige behandelingen (art. 3)

De beslissing schendt dan ook het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, meer bepaald de artikelen 2 en 3 dat directe werking heeft in België

Het tweede middel is dan ook gegrond."

3.2.2. Artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 2 van het EVRM waarborgt het recht op leven.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Vervolgens wordt er volledigheidshalve op gewezen dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekster beperkt zich in het middel tot een herhaling van haar vluchtmotieven, waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen heeft geoordeeld en waarvan verzoekster niet aantoonde dat dit oordeel kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist is (*cf.* bespreking van het eerste middel) en een verwijzing naar een persartikel van 21 maart 1997 over de politie in Albanië. Verzoekster laat in het geheel na aan te tonen wat de actualiteitswaarde zou zijn van een persartikel van 15 jaar oud. In de bestreden beslissing wordt bovendien uitdrukkelijk verwezen naar informatie (die zich in het administratief dossier bevindt) waaruit blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, dat in 2008 een nieuwe politiewet werd aangenomen en dat volgens de Europese Commissie deze wet een positief effect heeft op het functioneren van de politie, dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten immers niet zondermeer wordt gedoogd. Verzoeksters loutere beweringen doen geen afbreuk aan deze informatie.

Verzoekster brengt geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van haar kritiek. Zij toont bijgevolg niet aan dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET